

La Unió Liberal.— En aquest popular teatre es representà l'obra «El Cristo Moderno» per la companyia Cazorla-Perelló, Tota obra que hi surti la senyora Cazorla plorant de la manera que ella sap fer-ho, pot comptar amb el nostre aplaudiment. No podem més; la nostra sensibilitat ens hi obliga.

L'obra va convèncer el públic, que va saber apreciar els sacrificis d'aquell noi que sabia fer tant de senyor Crist. El públic va cansar-se de plorar, i demanem que quan s'hagi de «reprises» aquesta obra, en comptes de vendre fullets de la mateixa, que es venguin mocadors; l'èxit és assegurat.

I és que costa molt de fer una obra que faci plorar el públic i més si la presenten amb la varietat de quadros d'«El Cristo Moderno».

Els comparses es portaren molt bé. Es de remarcar el treball del noi Melenchón, que volia matar el protagonista ja en el primer acte.

L'obra «es veu» que és molt bona, però no hauria estat per demés que En Melenchón l'hagués «despatxat.»

Cinema Casino.— Diumenge passat vam tenir el gust de retirar l'amistat que teníem amb En Philips Holmes. Tan bon noi que era amb «Remordiment» i tan dolent que s'ha tornat amb «Una tragedia humana!» Si hagués mort a la Mona Maris, per exemple, no ens hauríem molestat gens, però a la Silvia Sidney! L'Henry Garat, en la segona pel·lícula, «ll est charmant», tampoc ens va convèncer. Per operetes ben fetes i per a treball de music-hall votarem sempre per En Chevalier.

Majestic.— Per quinzena vegada ens ha estat presentada la Imperio Argentina, amb la nova pel·lícula «Lo mejor es reir».

Disposats a complaure el director del film, així que llegirem el títol vàrem exclamar, com bons «cineastes», tres Ja! Ja! Ja!!! de no gaire satisfacció. El director ja ha quedat complagut. Els que no ho hem quedat gaire som nosaltres, puix que la pel·lícula no ens va dir res, com no ens diuen res els programes que fan al Majestic.

Orfeó Triangular.— Sabem que l'Orfeó es prepara per a l'Apic d'Orfeons que es celebrarà a Terrasa, on la nostre primera entitat coral estrenarà tres composicions que prometen ésser tres èxits. Vegin sinó, els noms de les composicions i d'els autors: «El cant de la senyera», d'en Primo Carnera; «El nostre cant», de Batallador i el bonic *charles* «La sardana de les monges» del Cavaller Audaç.

Envelat de Sants Metges.— Per a celebrar la mesada de la Festa Major, térem cap a aquest envelat i pagarem una pesseta d'entrada, com els bons.

Es feren uns balls molt lluïts i el veïnat no va barallar-se gens. Actuà l'orquestra d'En J. Tapias i Canal, que en el concert del dissabte fou molt aplaudida per la mainada del barri.

Ah! la Societat Anònima Pla-Pey, actuà, el diumenge, en el barri del carrer de Corró.

L'Esquellot - 8

Parlant amb en Sastre

Generalment els redactors de L'ESQUELLOT, quan sentim el mot sastre ens posem a tremolar com una fulla d'afaitar; i no per res, no, sinó perquè el dia que els sastres s'incautin dels trajos que no havem pagat, haurérem d'anar pel carrer amb un trajo tan transparent que fins hi haurà qui es cregui que anem despullats.

Per això encara que En Sastre no ens havia fet cap trajo, ens hi acostàrem amb tota mena de precaucions.

El nostre home acabava d'arribar de Barcelona, duia un maletí en una mà, una paperina en una altra i un cantí a l'altra.

Ens descobríem i li allargàrem la mà, a la vegada que fèiem les presentacions. En Sastre amb la mà que li quedava lliure, estrenyé afectuosament la nostra i ens digué, en aquell to tan «campechano»: — Vaja, vaja... Ai, caram caram! .. Vaja, vaja...—Després d'aquestes amables paraules de salutació, obrí la paperina i se la portà als llavis. Una substància blanquinosa li caigué a la boca; després d'haver-la rosegat una estona, aixecà el cantí i begué a galet fins que el cantí quedà completament buit.

¿ . . . . ?

Si, senyor, l'aigua m'agrada, però també m'agrada el vi.

¿ . . . . ?

Oh! El vi no el bec mai en paperina; a la paperina sols hi porto bi... carbonat.

¿ . . . . ?

No li càpiga dubte que si jo hagués jugat, com a Sastre que em dic, aquell set no ens l'haurien fet.

— . . . . ?

Les meves passions són la filosofia i les torrades amb all. Crec que es complementen i es compenetren. No copen la bellesa que hi ha llegint Kant, Schopenhauer, Descartes, Spinoza, Ortega i Gasset (no el farmacèutic), mentre menges una bona torrada amb all? Es la Gloria Swanson dels plaers digestius.

— . . . . ?

L'estómac, el tinc completament curat. Ja no em penja ni em degota. Sap l'empipador que era menjar-se un bistec; notar com s'escapava per un forat que hi tenia i anar-lo cercant per tot el ventre fins aconseguir tornar-lo al seu lloc?

— . . . . ?

Aquestes dents d'or va regalarme-les un entusiasta que sentia tanta admiració per a un servidor que tal com en els «sellos», va fer-hi gravar les meves inicials.

— . . . . ?

Si; quan tinc de posar les meves inicials en algun lacre, les passo molt morades perquè sempre em cremo els llavis, però, què hi farem?, aquests de Correus són tan exigents...

En arribar ací, En Govern es presenta, l'agafa per l'orella i se l'emporta al camp corrent via amunt empaitat per un guarda-agulles que volia fer prevaldre l'intangibilitat d'aquell ròtül que diu: «Prohibido arrojar objetos a la via.»

EL VINATER